

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
M O C S.

Mindenemű kézirat, levél, hirdetés elfogadására, az előfizetési díjak és hirdetési összegek beszedésére egyedül illetékes a

„Mezőségi Híradó” szerkesztősége Mocs. Kéziratot nem adunk vissza.

MEZŐSÉGI HIRADÓ

TÁRSADALMI ÉS KÖZGAZDASÁGI HETILAP.

Felelős szerkesztő és kiadó tulajdonos: Dániel Géza. Főmunkatárs: Orbán Ferenc.

Előfizetési ár:

Egész évre 8 korona.

Fél évre 4 „

Negyed évre 2 „

Egyes szám ára 20 f. l.

Hirdetések díjszabás szerint.

MEGJELENIK MINDEN SZOMBATON.

Vasut helyett.

Jól tudom, hogy eddig a Mezőségi Híradónak nem egy olvasója zsörtölődött, hogy ez a kis lap miért nem ír a vasutról is valamit. Miért nem zakatol a Mezőséget átszelő vasuti vonal érdekében? Értem a szemrehányást, meghallom, ha a csöndes falak között is röppen el az ajkáról. Mert minálunk mezőségi halandóknál a közlekedés, az utazás valami rettenetes teher. Bárminő irány felé igazítjuk szekerünknek rudját, utunk nem csak zsebünket viseli meg, de akárhányszor elveszi türelmünket, ellopja kedélyünket és kockára teszi egészségünket is. Hideg téli napon, a nyár pörzsölő hevében, esős tavaszi napokon csak úgy ömlik bensőnkbe a panasz, mintha bennünk volna egy fél országnak minden keserősége. A mit mások játszva, élvezettel, szórakozásból tesznek, abból a mezőségi lakóknak csak haute volée-já részesedhetik és az is csak sok áldozat árán.

A csaknem mindig sáros közlekedő utak, a sikság teljes hiánya, a hegyek és lejtők fárasztó váltakozása, próbára teszi még a legedzettebb ideget is. Ha aztán más körbe szakadunk — bár napokra — és látjuk, hogy vizegyenes tömör utak mentén hogyan száguld le párhuzamosan a vasuti kocsik annyi kényelmet nyújtó hosszú sora, biz

Isten boldogok volnánk, ha egyetlen egy dübörögne is végig talajunkon. Mi mint a hering a hordóban, oly békésen meglapulnának egymás oldala mellett, sőt a szakasz kormos tetején is elülnénk és örülnénk a nálunk nem is gondolható gyorsaságnak. No de ne vesződjünk fantazmagoriákkal. Gyermekes csacsкасág, gyermek-szobába és nem nyilvánosságra való. Az, hogy a mi szavunk a mezőségi vaspálya ügyét csak egy lépéssel is előbbre vigye, eszünk ágában sincs. Lehetséges. De az is megtörténhetik, hogy akkor áll be ez az előnyös fordulat, mikor talán a repülő-gépet is feltalálták. Akkor meg megköszönjük szépen, de nem kérünk belőle.

Tudom, hogy többen szememre vetik, hogy ehhez az igazán fontos és komoly kérdéshez a játsziság nyelvén szólottam. Meggyőződése, hogy a jelen viszonyok és állapotok között a sokat emlegetett mezőségi vasutvonal ki nem épülhet. Arra a Mezőség keretén kívül álló, valami fontos és általános szempont volna, lenne szükséges. Ha így véletlenül jutunk ahhoz, akkor lesz nekünk is robogó vonatunk, anélkül még századok mulva is szekerezhetik az ide való ember, már mint a mezőségi.

Lehetne azonban más megoldása is a fentebb nehézményelt közlekedési viszontagságoknak. Nem mondom,

hogy minden várakozást kielégítene az általam proponálandó eszme kivitete, de hiszem, hogy sokakat megnyugtana és meg is örvendeztetne.

E tekintetben csak üzleti szellemre lenne szükség és hatalmas lépést tennénk minden tekintetben előre.

Nézzünk csak körül. A Mezőséget már réges-régen bekebelezték, magukhoz kötötték a közel fekvő városok. Kolozsvár, Torda, Maros-Vásárhely és még Besztercze is osztoznak fölötte. E városok utcáin az esztendő minden napjain találhat az ember mezőségi lakót.

Ott, azok falai között értékesíti eladásra szánt készletét, onnan szerzi be házi szükségleteinek java részét. Tovább megyek és igazat ad nekem a kereskedő világ abban, hogy a mezőségi kereskedelem is nevezett emporiumok kereskedéseinek emlőin táplálkozik. Vegyük ehhez még, hogy a felsőbb hivatalokból — kir. törvényszék — egyetlen egy sincs elhelyezve a Mezőségen. Pedig e tekintetben is fenáll és állandó, sőt folytonos az összeköttetés. Negyven-ötven kilométer a legkisebb távolság, mit — bátran állíthatjuk — naponta kell áthidalnia, legyőznie népünknek. Vegyük még ehhez a tengelyen forgó postai közlekedést — nem szólok a gyalog postásokról — és be kell ismernie mindenkinek, hogy e tekintetben mi még

A „Mezőségi Híradó”-tárcája.

Egy kis félreértés.

Ugy hát végtére még az ujságba is belekerült a fickó!

Ez a haragos kiáltás tört ki Buczkay nyugalmazott kapitány urból, s azzal olyan nagyot taszított a csészéjén, hogy a barna keverék a tarka damaszt abroszra is kiömlött az öreg gazdasszony nagy bosszúságára.

Összeráncolt szemöldökkel, kipirult arccal szaladgált fel s alá a szobában, mialatt Zsófi asszonyság laposokat pislantott titokban, az ujság felé.

Végre is nem bírta ki tovább.

— Már tessén megbocsátani nagyságos ur csak nem valami rossz hír?

— Hát várhat talán valami jót attól a fickótól? S mikor az öreg cseléd ellenkezni próbált, hát csak annál dühösebb lett. — Tudja mit? . . . — Törődjön maga csak a maga házi dolgaival! . . .

Buczkay ur különben áldott jó szívű

ember volt, de jó szívét nyers burokba rejtette. Mindig káromkodott, de sohasem büntetett meg senkit sem. Jól tudta ezt unokaöccse és egyszersmint gyámfia, a kinek, míg az iskolákat járta, sok vihar vult el feje fölött, de a villám egyetlen egyszer sem csapott le. Hanem annál hevesebben tört ki a háborúság azután, mielőtt az élet rögzesebb utjai nyíltak meg előtte.

A karrierjéről volt szó, s a gyámja erre nézve nem sokat törte a fejét. Katona lesz, mint ő. A fiu azonban egészen más-kép gondolkodott; színész akart lenni. A színpad és katonai intézet pedig egészen áthidalhatlan két terület volt.

A nagybácsi káromkodott, átkozódott, fenyegetődzött. A fiu teljes tisztetettel, de a leghatározottabban fejtette ki okait, hogy miért választotta a színész pályát. Erzi, hogy tehetsége van . . . Olyan pálya ez, melyen becsülést, tekintélyt is szerezhet az ember . . . és így tovább. A nagybácsi pedig egyre csak azt hajtogatta:

„Örültég!” És végül ki tette a szűrét.

— Menj a merre akarsz, végeztünk egymással. És Buczkay Elemér elment.

Azóta három év múlt el, s ha az elszakadt fiúnak nevét nem is mondták ki soha, azért úgy a belsőszobában, mint künn a konyhában sokat gondoltak rá. A hűséges öreg asszony nagyokat sóhajtott mint egy Daniel kemence, az öreg ur csöndesebbeket. Zsófi asszonyság, ki az elárvult fiut fölnevelte, szinte anyai szeretettel csüngött rajta s úgy vigyázott rá mint a szemefényére. De mint egyszerű, műveletlen cseléd, sokat nem ellenkezett s mikor a gazdája kimondta, hogy: Elemér rossz utra tévedt, a nevét sem akartom „hallani”, akkor nem sokat akadémkodott s engedelmeskedett a parancsnak . . . De hogy ne is gondoljon a fiura, azt már senkisémmel tilthatta meg neki.

És miközben fazekait és serpenyőit síkálta, azt hitte, látja megint a vig fiut, a mint ragyogó üstjében tükrözte magát, elintorította arcát és mindenfélét, szavalt neki, a min majd nevetnie, majd sirnia kellett.

— Ugyan mit is olvashatott az ujságban, dűnyögte magában, miközben a konyhában motoszkált — a fele kávéját is

a 19-ik század közepénél ha tartunk. Pedig lehetne szánálni e bajt. Tudnánk segíteni magunkon, ha volna bennünk bár csöppnyi élelmesség.

Vessünk számot a lehetséges állapotokkal. Manap itt-ott százával pöfögnek a motorkocsik. Csak szűk látókörű ember szoríthatja azokat kizárólag a sport szolgálatába. Ezen már túl vagyunk és látjuk, ismerjük, minő kényelemmel bonyolítja le a motoros omnibuszok fürdők, vidékek személyszállítását és a kisebb arányú áruforgalmat is.

Ehhez kellene társulni. Ennek megteremtésére volna, lenne szükséges a tömörülés. Nem járna rizikóval, sőt tisztességes hasznót is termelne.

Ne hozakodjék elé senki a motorpálya nehézségével. Pályát építeni, ki-sajátítani, betonozni nemcsak nem kell, sőt fölösleges is volna. A Mezőségen átkigyózó országut a legalkalmasabb talaj. Nem ördögös gyorsaságra, hanem tisztességes közlekedési eszközre van nekünk szükségünk. Óránkénti 20 kilométer sebesség nem sok, de nekünk elég volna. Így haladva, a motoros kocsik, omnibusz nem tenne kárt sem emberben, sem állatban. A közlekedési országutat illetékes helyen bizonyára szívesen bocsátanák a vállalat, illetve társulat rendelkezésére. Ide lehetne csatolni a postaközlekedést is. Gyorsabbá lenne az is és bizonyára kevesebb kiadással járna, mint a szerekzés.

Ugyebár jó lenne. Tegyük róla, hogy így legyen.

Mozaik.

Decembertől márciusig éppen egy negyed esztendő van. Ez a negyedév a Mezőségi Hiradóé. Rövid múlt, de mégis csak múlt. Elég idő ahhoz, hogy megismerkedjék egy heti lappal annak olvasó-közönsége, hogy

otthagyták, mégis csak valami komoly dolog történt. . . .

Valami szokatlan, éles zaj ütötte meg a fülét. Oda sietett az ajtóhoz s a résen át bepislantva, látta a mint gazdája a kapu kulcsra fűtyintett. aztán fenyegetően lobálva a kulcsot, egészen hangosan mondotta:

— Hohó! Hát mégis! . . . No majd megkeserülöd ezt! . . .

Zsófi asszonyságnak éppen csak annyi ideje maradt meg, hogy gyorsan visszasurraujon a konyhába. Az öreg katona már jött ki nagyokat lehelve és odaszólt neki.

— Elmegyek s csak később jövök vissza.

— És a vacsora? . . . hebegte az öreg asszony.

— Nem kell, nem vacsorázom itthon. Ez sem esett meg soha. . . .

Aggódva kereste az ujságot, de hiába.

Az úra elvitte. Akkor hát, vesz magának, egyszer kiadhat ő is egynehány fillért azért a rossz fiúért. Le is ment mihelyt a konyhát rendbehozta. A sarki újságárus ki mindenképp jól ismert, meglepetten kiáltott fel:

melléje tömörüljön, avagy eltörje irányát fölött a kritika pálcáját. Hanem számolnunk kell az emberek zárkózottságával.

Manapság többnyire néma az ajak, a szív bőségéből nem szakad fel a szó. Itéletünket legfőleg szűkkörben nyilvánítjuk, hogy senki illetéktelen ne hallja.

Szóval a morfondirozásban merül el és abban ki is merül összes nyíltságunk. Hogy a mi kis lapunkat figyelemmel és szakértelemmel olvassák sok helyen, arra mérget merészkedünk bevenni. Ezt korántsem írjuk irodalmi, vagy más kiválóságunk javára. Máshol van az érdeklődés nyitja. A Mezőségi Hiradóban sokan minden szám megjelenésekor keresik a kivetni valót. Ha az nincsen, rögtön felfedezik a hiányokat és ha ez sem sikerülhet, bele magyaráznak olyan dolgokat is, melyekre a tárgyilagosság keretei között még gondolni is bűn volna. Vegyük csak sorra, hadd lássa mindenki, kié az igazság.

Ott kezdem, hogy van már paripája is a Mezőségi Hiradónak. Jóakaróink kötötték a kapu felfához. Azt mondják, hogy mi csak azon nyargalunk, annak zabláit rángatjuk heteken keresztül. Ha nem mondom is, világos, hogy vessző-paripát emlegetnek.

Én a paripa nevét is ide jegyzem. Neve: a mezőügyi inség, vagy ha jobban tetszik: a mult inséges esztendő.

Bocsássanak meg mindazok, kiket nemcsak untat, de boszant is a mi egyhangú témánk. Nem tehetünk róla, ha nyomor is van ezen a fagyos világon; annak sem vagyunk okozói, hogy ez a rém ráfeküdt vidékünkre, népünkre, kisdéd falvainkra.

Potemkin-falvakról hasztalan cikkezni, hiszen akkor éppen kinevetnének, mi jobban fájna, mint a szelidebb fajtájú zsörtölődés. Irányító, szükség kínálta elveket, modozatokat pengettünk e kis lap hasábjain. Az irgalmasság és könyörületesség hurjait érintettük minden sorunkban, hogy szolgáljuk akkor és úgy a közügyet, mikor és hogyan a felebaráti szeretet parancsa, vagy ha jobban tetszik, a humanizmus törvénye, elmélete követeli.

Nem értjük egészben, de még részleteiben sem az itt-ott felhangzó ellentétes

— Hogyan Zsófi néném asszony, még egy ujságot. Hiszen a kapitány ur minden lapból vett egy példányt. —

— Na én meg magamnak veszek, ugy-látszik Elemér uriról írtak. —

— De csak nem történt valami baja?

— Nem? . . . vagyis nem tudom.

Baja? Micsoda gondolat! . . . Ó nem. Ó hiszen akkor Buczkay ur nem bosszankodott, hanem szomorkodott volna. Nem olyan keményszívű ember ő.

Hanem a dolog mégis csak furja oldalát és Zsófi asszonyság anélkül, hogy engedne a csábító alkalomnak és megállana egy kis csevegésre egy házbéli ösmérőseivel, behúzódik a konyhába. És aztán az ócska, csontkeretes pápaszemmel az orrán, ott ült a takaréktűzhely mellett és böngészte az ujságot:

— Hírek . . . Katasztrófa Orsovánál . . . Vegyesek . . . Színház . . . ugyan, hol is lehet az a mit az ur olvasott? . . . Robbanás egy fegyvergyárban . . . ötven halott . . . Kétszáz sebesült. . . . Hála Istennek. Hiszen ő nem katona! És akár mint is vélekedjék erről az ur, Zsófi asszonyság szerint ez valóságos szerencse.

megjegyzést. Mi nem csaptunk fel népméltó apostolnak és még kevésbé szegődünk a demokrata szocializmus szolgálatába. A ki ilyen irányban kereskedik, vajmi nehezen talál ránk, közeledhetik a mi lelkünkhöz. Semmitől sem állunk annyira távol, mint éppen a megemlített iránytól. Más mező a miénk. És a kik a nemzetközi, vagy demokrata szocializmus elveit, rugóit keresik sorainkban, csak arról tesznek bizonyosságot, hogy testök egy bizonyos és igen becses szervénél tovább nem látnak.

Kegyetlenség bárkit, vagy bármit is kinezni. Mi sem kéjelgünk ilyen foglalkozással. Agyonütni, vagy agyonnyomni, mi rászolgált az eltaposásra.

Ez ha nem is kedves foglalkozás, de legalább feltételezi a könyörületességnek bár parányi fokát. Hát egy tollvonással végezhetünk, hogy ne öljen és ne rémiszen senkit a rém, melyet lapunk rovatain állítólag már sokan megláttak. Vegyük figyelembe ezek az aggódó lelkek, hogy minden eszme propagálásához a hirdetőn kívül szükséges még egy faktor. Ez a befogadó anyag — applikálva az esetet — az olvasóközönség.

A nép érdekeinek védelme, nyugodt, csendes életéhez a szükséges modozatok keresése még nem izgatás. Ez nem büns eljárás, hanem kötelessége az el nem szegődött léleknek, hogy ne nevezhesse senki néma kutyának. Nyugodtan alhatnak az aggódó lelkek is. A sajtó, — ha még volna is ily irányú velleitása — egyhamar nem fog kárt tenni a mezőügyi csendes népeletben. Messze vagyunk attól, hogy az idevaló pór nép olvassa és megértse az írott betűt. Szocialisták is vagyunk. Szocialisták keresztény értelemben. Nem a rombolásnak, a kommunizmusnak és anarkianak akarunk talajt teremteni, hanem nyesegetjük a vad-hajtásokat, visszaverjük az olyan szeszélyes irányzatokat, mik a máskülönben báránytürelmü embert is az ellenkező oldalra kergethetik. Nincs okunk tűzbe-vizbe rohanni a mezőügyi pór nép kedvéért.

Még kevésbbé lelkesít és tüzel a vágy, hogy holmi társadalmi tülekedéshez mi kiáltsuk ki a vezényszót. Ha ilyen elvek mellett megmondjuk a szinigazságot, ha

— Première: Tegnap fényes győzelmet aratott Kaczubay. . . .

Mit érdekli ez Zsófi asszonyságot. . . .

Sehol . . . sehol sem látja annak a kedves fiúnak a nevét. . . .

— Megvadult ló . . . egy gyermek súlyosan megsebesült . . . Csakhogy ő már nem gyerek többé . . . Hiszen már szakállas is kell legyen. . . .

— Egy egész család megmérgezte magát . . . Ehhez sincs semmi köze.

— De hát hol is láthatta az ur azt a dolgot . . . hiszen mondta: „Na végre az ujságba is belekerült a ficzkó . . .” De hát hol van? Hol?

Nagy türelmesen újra kezdi előlről. Minden sort elolvas. A vegyesben aztán megakad a szeme valamin:

— . . . Megint áldozata van a lóversenynek! A fiatal B. Elemér, a ki nagyon tiszteletreméltó családból való, de övével meghasonlott, tízezer forintot veszített a totalizátoron. Ez az összeg a főnökéé volt, a ki letartóztatta a rendőrséggel a fiatal embert.

Kétszer is elolvasta gépiesen az öreg asszony ezt a közleményt: B. Elemér. . .

nem, kendőzzük a dolgokat, mikor a nyilvánosság kíváncsabb, ne nézzenek ellenségnek. Csak a rossz lelkiismeret lát mindenben rémképet.

Ezzel úgy ahogy végeztünk. Most tekintsük meg az érem másik oldalát is.

Vádoló néhány szó van oda is jegyezve. A személyeskedés vádja hull fejünkre, mintha ez mozgatná azoknak tollát, kik a Mezőségi Híradó hasábjain néha-napján valamit megírnak. Szeretnénk átsapni a támadás mezejére, mert oda utal sok — igen sok körülmény. Egyelőre kerülni fogjuk még annak is a látszatát. Egyet azonban nem szabad felednie senkinek, ki igénytelen is lapunkat kezébe veszi. Erről pedig rendesen megfélemedeznek. Nincs is, nem is lehet tárgy alkalmas a lapban való szóváltásra, minek több kevesebb személyi vonatkozása ne volna. Miért minden sornál az ideges feljajdulás? Mi szülheti azt az igazán tárgyaltalan, kézzel lábbal való tiltakozást?

Annak is ismerjük a forrását. Az emberi gyalogság és elfogultság fáján termett meg ez a mumus, és onnan pottyant le a mi társadalmunk közepire. Ellenségnek néztek már a bölcsönél igen-igen sokan, és ma-holnap ez a félreértés kövér rögeszmévé fogja kinőni magát. Ugy fogadtak, hogyan nem szokták fogadni a jó barátot. Mellétekintettel állottak a tiszta látég elé és kulturális küldetésünk, hazafias munkánk megvalósításához többet kaptunk a sziszegő áskálódásból, a leszólásból, a lekicsinylésből, még a bojkottálásból is, mint a méltán várt, de méltatlanul megvont jóindulatból. Nem folytatjuk tovább. Még azt hinnék itt-ott, hogy keseregünk, panaszkodunk. Kedves falat volna kis lapunk jóakaróinak, mit ez esetben még sem vagyunk hajlandók nyújtani.

Szerk.

HIREK és VEGYESEK.

Emlékeztető:

Szombat, február 25. Géza. Vasárnap, február 26. Hatvanad vasárnap. Hétfő, február 27. Leander. Kedd, február 28. Román apát. Szerda, március 1. Albin pk. Csütörtök, március 2. Szimplicius hv. Péntek, március 3. Kunigunda. Szombat, március 4. Kázmér.

Ez az ő kedvencze, az ő kis Elemérje... Hát lehetséges volna! Hiszen olyan jó volt... olyan megbízható...

Az ujság kihullott kezéből.

De hát... „az ur“ az mondta, hogy rossz utra tévedt... és csak az imént is azt hangoztatta: „Hát mégis!... No megállj... majd megkeserülöd ezt. Oh Istenem, Istenem! És az öregasszony kötényébe temeti az arcát és keservesen sir... Az a fiu fogságban... Az ur csak kiváltja... Ha tudja... Hiszen akkor elő kell teremnie a pénzt... igen, de mikor csak az a kis nyugdíja van... oh... inkább ő is odaadja azt a kis megtakarított pénzecskéjét... semhogy...

Sebtiben kinyitja ládáját s egészen a fenekéről, fehérmű és ruha közül előszedi a takarékpénztári könyvecskéjét... ötszáz forint van benne... hosszú évek során kuporgatta össze... de szívesen odaadja a fiuért, ha az ur itthon volna mindjárt át is adná neki a könyvecskét.

De hát persze... a mit mondani is kellene hozzá, az nem olyan könnyű dolog... felhasználja inkább a távollétét... és gyorsan kivágja az ujságból azt a hirt, előveszi takarékpénztári könyvecskéjét és odacsusztatja gazdája szalvétája alá egy cédulával, a melyre valamit rákörmölt,

— *Olvasóink sorában igen sokan vannak, kik kis lapunkat az első számtól kezdve elfogadták, de ennél többet már nem tettek. Ez a dilettáns lappártolás sok költségei és tetemes kiadást okoz nekünk. Legyen szabad reménylenünk, hogy hátrálékos olvasóink is mihamarább valóra váltják azt a bizalmat, mivel mi ajándékozuk meg. Erős a reményünk, hogy lapunk 11-ik számának elfogadása után a hátrálékos előfizetői díjak mindenholnan beérkeznek.*

Szerk.

— **Közügyülés.** A mocsai róm. kath. egyházközség f. évi iebuar 19-én tartotta meg évi rendes közgyűlését a polgári olvasóköri helyiségében. Az egyházközség férfi tagjai csaknem teljes számmal jelentek meg és igaz érdeklődéssel vettek részt a tanácskozásban. Gyűlés tárgyát az 1904. évi számadások felülvizsgálása képezte. A benyújtott számadást a közgyűlés mindenben elfogadhatónak találta és gondoskodott, hogy az mihamarább az illetékes felsőbb hatósághoz benyujtassék. Másik fontos tárgya volt a közgyűlésnek az önálló harangozó állás szervezése. A hívek könnyedén és megnyugtatólag oldották meg a kérdést. Önkéntes megadózattal megajánlották az állás szervezésére szükséges összeget, miáltal egy régen vajudó áldatlan állapot megszüntetését vitték keresztül.

— **† Simon Sándor.** Nem is nagyon régen ismerős volt e név a mi kis körünkben. A mocsai róm. kath. egyház élén 1878-tól 1890-ig, tehát 12 éven át állott viselője és most ott pihen az oláhláposi csendes temető kertben. Java férfikorában szolgált a magához az Ur az Ő hűséges szolgáját és bizonyára többen megdöbbenéssel fogadják a hirt a derék lelkipásztor haláláról. Egy puritán jellem, egy mélyen vallásos és népeért élni-halni kész pap halálát siratták az oláhláposi hívek a napokban és mocsai jó hívei közül is nem egynek lelkét járja át a gyászhir okozta szomorúság. Tevékeny papja volt községünknek. Lelkipásztori kötelességét nála több buzgalommal senki sem teljesíthette. Szíve, lelke sohasem zárkozott el a szegények és elhagyatottak elől. A roskadozó kath. papi lakást ő hozatta rendbe, a gazdasági épületek is mocsai lelkészkedése idején épültek. Tevékeny, ügybuzgó szol-

gája volt egyházának és társadalmi érintkezésében is a legjobbakat ismerhette, tisztelhetette barátaiul. Haláláról a belsőszolnoki esperesi kerület papsága a következő gyászjelentést adta ki:

A belsőszolnoki esperesi kerület papsága a maga, valamint az oláhláposi hívek és számos rokonok nevében mély fájdalommal tudatja, hogy a szeretett paptárs, az Ur szülőjének buzgó munkása, az önfeláldozó rokon: Simon Sándor, oláhláposi róm. kath. lelkész, életének 57-ik, papságának 31-ik évében a szentségek ájtatos felvétele után kinos szenvedés következtében folyó évi február hó 13-án este az Urban csendesen elhunyt. Hült tetemei folyó hó 16-án délután 2 órakor fognak az oláhláposi sarkertben örök nyugalomra helyeztetni, halhatatlan lelkéért pedig f. hó 17-én délelőtt 10 órakor fog az engesztelő szentmiseáldozat az egek urának bemutatni. Papi köteleit szigorú pontossággal teljesítő, szent hitét hatalmasan hirdető és védő, a maga igazaiért törhetetlen erélylyel küzdő szolgáját hívta el korán az Ur, így szólítván: „Jó és hű szolgám, mivelhogy a kevésben hű voltál, sokat bizok rád, menj be Urad örömébe!” Nyugodjék békességben! Az örök világosság fényeskedjék neki! Oláhláposon, 1905. február 14-én.

— **Helyreigazítás.** Lapunk mult számában igazán sajnálatos és értelemzavaró sajtóhiba csuszott be, mit ezennel készségesen korrigálunk. Ugy áll a dolog, hogy a mocsai róm. kath. egyház nem a *marosvidéki*, hanem a *mocsvidéki* takarékpénztár szíveségéből kapta az ott illetékes helyről megköszönt 80 korona adományt. Egygyel több mód és alkalom, hogy a mocsvidéki takarékpénztár humánus eljárására ismételtén rámutathassunk.

— **Nem mulik el nap** anélkül, hogy lopásról és más efajta kihágásokról ne vennénk értesítést. Nemcsak a vagyonos osztályt, de a földhöz ragadt szegény népet sem kimélik a bús esztendő szegénylegényei. Bizonyára szegénység vitte rá azt a pusztakamarási hat legényt is, kik a napokban a pusztakamarási határon egy szegényes, rozoga viskót felvertek. Nem volt abban semmi. A lakó is máshová húzódott a szellős falak közül. Minthogy

— Most jön a színházból; nagyszerű, pompás volt!...

— Ó bácsi...

— De igen! De igen... Ugyancsak oda voltam!... Pedig hát azért mentem, hogy alaposan kifütyüljelek...

Zsófi asszony pedig semmit sem ért az egész dologból.

— De hát az ujság!... Hát nem!?

Néznék rá és ámulnak, hanem végre is kiderül minden. Elemérnek Kaczubay volt az álneve a színpadon. A lácsi jól tudta ezt, az öreg asszonynak azonban sejteltelme sem volt róla.

Most aztán ugyancsak boldogtalan... Hogyan is tehetett fel az ő drága Elemérjéről csak egyetlen pillanatra is olyan csunyaságot... Hogy tolvaj... de hát az ujság az oka... hanem azért a föld alá szeretett volna bujni szégyenébe.

— Az már mégis sok küssé, az én unokaöcsémet tolvajnak tartani! pironogatja az öreg katona hűséges gondozóját.

De aztán mindkettőnek megakad a szava, mikor ráakadnak a szalveta alatt az öreg cseléd összekuszált soraira: „Kérem nagyságos ur, fogadja el megtakarított pénzecskémet Elemér urért” s mindkettőnek szeméből kibugyan egy-egy hálataljes örömköny.

Arlin Doullae.

egyebet el nem vihettek, apránként elhordották a kalyiba fáját és otthon eltűzeltek. Füstbe ment dolognak mondhatnók, a pusztakamarási kis viskó szomorú sorát. A tettesek beismerésben vannak. Az összeomlott vájogfal-törmelék a kiáltó büntetésért kiált, mi bizonyára nem fog elmaradni.

— **Tévedés.** Lapunk folyó évi 5-ik számában a hírek között olyan pár sort közöltünk le, minek sajnálatos félreértés volt az okozója. „Korai öröm“ bekezdéssel dementáltuk egyik híradásunkat és sajnálattal kell bevallanunk, hogy éppen akkor bonyolítottuk össze az igazságot és burkoltuk el a valóságot, mikor szigorú tárgyilagossággal törekedtünk annak megmentésére. Félre vezetett nem annyira a látszat, mint a célzatos információ. Rövid története van a dolognak és emiatt nem tudunk megelégedni pár sornyi helyreigazítással. Igaz örömmel jegyeztük fel kis lapunk hasábjára, mihelyt értesültünk, hogy a mocsai lakásviszonyok hovahamar javulni fognak. Örömlőnk fokozta a kecsgetető jövő rózsás képe s már a napot, jobban mondva az időszakot is megjelöltük, mikor Leoka János szombattelki birtokos véglegesen átadja a használatnak az igazi kényelemre tervezett tágas és csinos bérházat, hol a mocsai hivatalnok osztálynak igazi otthona lehet. A látszat és nem a tendencia oda vezetett, hogy az épülő bérházat össze kellett kötnünk a Mocson tervezett és rövid idő keretén belül megnyíló nemzeti pénzügyi intézet nevével. Legilletékesebb helyről vesszük a felhatalmazást, magának a tulajdonosnak felkérésére, most csakugyan rektifikáljuk ezt a vitás dolgot, mit félreértésünk tett igazán vitássá. Az a terjedelmes és előre láthatólag uri komforttal tervezett lakás csakugyan arra van hivatva, hogy a mocsai lakásviszonyokat orvosolja. Helyreigazító sorainkat annál készségesebben adjuk át a nyilvánosságnak, mert a valóságnak megfelelő tényállás mindenkire, de különösen a mocsai hivatalos osztályra igen megnyugtató. Készségesen beismerjük, hogy tévedtünk és igen örvendünk, hogy így kellemesen csalódtunk. Egyben felvetünk mi is egy eszmét. Régóta vajdika a kaszinói helyiség kérdése is. Nem lehet előre látni, ha vajjon jobbra, vagy balra dül-e el a célbavett kaszinói helyiség felépítése. Most még lehetne értekezni az építendő birtokossal. Előre meg lehetne egyezni véle a kaszinói helyiség ügyében. E célra — ha állandó szerződést köthetnének — bizonyára szívesen emeltetne megfelelő méretű lokalitást Leoka János. Állandó és megfelelő helyiséghez másképen aligha jut egyhamar a kaszinó. Ezt csak mellékesen. Végző szavunk is az, hogy emberi gyarlóság következtében és a körülmények összejárásán folytán tévedtünk, de van önértékünk, hogy azt beismerve, a valóságnak megfelelően helyre is igazítsuk.

— **Könnyen végzetessé válható** gondatlanság színtere volt a napokban Pusztakamarás község. Nem tudjuk, ha Péterli Ferencnek volt-e több esze, vagy Kertész Vasziliának. Az első 20 lépésről seréttel töltött vadász fegyverrel puskázott az utóbira, mert abban fogadott Kertész, hogy neki a lövés nem árthat. Nagy baj nem

is történt, 8 napon belül kiheveri azt a fájdalmat, mit néhány serét okozott. Ki a hibás?

— **Lapunk mai hirdetésére** felhívjuk az érdeklődők figyelmét. Gazdaságilag, kisüstön termelt, igazi jóminőségű és föltétlenül tiszta készletét bocsátja áruba a tulajdonos.

— **A nagysármási határban** is történt a fentebbihez hasonlatos esemény. Ott is több mint bizonyos, hogy pusztakamarási kezek működtek. Hanem ott már nem volt alkalmas viskó az eltűzésre. A kincstári birtokon nagy költséggel ástott kutat tették világ csufjává. Leszedték az oldal-deszkákat, elvitték még a nehéz itató vájut is, és most úgy nézhet ki a kincstári kut, mint Port-Arthur a bombázás után. A gyanu itt is a hat pusztakamarási szegénylegényt terheli. Sok a mi sok. Mégis türethetetlen állapotra vall és eldurvult lélekre mutat, ha még ilyen dolgokat is bánthat egyeseknek vandalizmusa. Példás büntetést érdemelnek, miben bizonyosan lesz részük.

Innen-onnan.

— **A világ minden részéből.** Németország államadóssága 760 millió dollár, csupán ennek kamata évenként több 35 millió dollárnál.

Javaslatot terjesztett be az angol képviselőház, mely el fogja tiltani a 16 éven aluli fiukat a dohányzástól.

A kínai kormány 1000 kínai kuli (teherhordó) elszállíthatásáért a délafrikai bányában 1400 dollár jutalékot kap.

Londonban van egy felső iskola, melyben tanítják a kezek mikénti használatának módját a társaságban. Az iskola szakosztályának 200 növendéke van.

A berlini közúti vasutakon az utasoknak szadad kutyákat is magukkal vinni, de a kutyát a tulajdonosnak ölén kell tartani s éppen annyit fizetni érte, mint egy emberért.

A lefolyt 1900 évben fejenként 370 liter sört fogyasztottak el az emberek Münchenben, 232-t Lileben, 160-at Berlinben 145-öt Bécsben, 48-at Budapesten, 28-at Moszkvában és 11-et Párisban.

— **Miért szebbek az asszonyok a férfiaknál?** Erről a fontos kérdéssel tartott egy angol orvos Londonban tudomá-

nyos előadást. Az orvos kutatása 1600 nőre terjeszkedik ki, akik a földön élő összes népfajokhoz tartoznak s arra a tapasztalatra jutott, hogy a nők szépségüket annak a körülménynek köszönhetik, mert szellemileg nem igen erőltetik meg magukat. A komoly tanulmányok, amelyek nagy szellemi munkát követelnek, az ész megerőltetése folytán káros hatással vannak a szépségre. Britídiában van egy néptörzs, a zarok törzse, ahol az asszony hivataloskodik, ő szerzi be a háztartáshoz szükséges dolgokat és ő — vall szerelmet a férfunak, a férfiu gondozza a gyermekeket és főz. Ennek a következménye az, hogy a záró férfiak szépek és a nők csúnyák.

— **Miért kis termetűek a japánok?** A múlt évben a Mikádó országának egyik legnagyobb újságja a „Chuo-Korou“ arról panaszkodott, hogy nagyon kicsinyek a japáni katonák. A legkisebb katonák a világon. A fölkelő nap országában ugyanis az az ember, aki egy méter hatvan centi magas, az már valóságos óriás. A japánok tehát orvosságot akarnak keresni erre a nemzeti betegségre és összehívtak egy tudós kongresszust, hogy ez állapítsa meg ennek a nemzeti veszedelemnek az okait és — ha tud keressen gyógyító szert erre a szerencsétlenségre. Össze is ültek a japáni judósok és ime, itt van vizsgálódásuknak érdekes eredménye: Az egész nemzeti veszedelem oka az, hogy a japánok ülésükül, padokul gyékényfonású székeket használnak. A gyékényszékekre összekuporodó test alsó végtagjaiban nem keringhet szabadon a vér és így a lábak nem tarthatnak versenyt a test növekedésével, — elsatnyulnak. A japáni újság most arra kéri a kormányt, hogy tiltsa meg az iskolákban a gyékényszékek használatát.

Eladó szilvórium.

200 liter kisüstön termelt, 1903. évi, föltétlenül tiszta szilvórium literenkint 1 kor. 40 fillér árban eladó Ferenczy Géza körjegyzőnél Budatelke.

HIRDETÉSEK

lapunk kiadóhivatalában
olcsón felvételnek.